

Woensdag 7 oktober 2009

Geen touw aan vast te knopen, de VERWIKKELINGEN van Maatschappij Discordia, en ziedaar: boven de speelvloer hangen zo'n vijftig pluizige touwen. Voor ik de grap doorhad hoorde ik wat Beckett-achtige dialoog, een navertelling van de Dover-episode uit KING LEAR, iets uit Kleists OVER HET MARIONETTENTHEATER en nog het een en ander terwijl Lamers een gat knipte in het papieren achterdoek dat uit vijf lagen bleek te bestaan. Ha, de gelaagdheid van de voorstelling in beeld gebracht!

Waar het over ging? De onmogelijkheid van het vinden van de juiste weg en afscheid en dood - cool en onpathetisch. Pathos zat wel in de door de spelers gevormde groeperingen, die deden denken aan schilderijen uit de Duitse romantiek en oude toneelfoto's, drie verschrikte gezichten die keken naar een vierde speler aan de overkant. Verder veel bekende Discordia-elementen als het leggen van een vloer, het opbrengen van tafeltjes en het nemen van een bad, ja, we zijn weer thuis. dat huiselijke zat ook in het uitzicht dat vrijkwam na het wegnippen van de achterdoeken: een keukentafel met serviesgoed. Dankbaar ging ik naar huis om een achterstallige afwas te doen en de voorstelling aan mezelf uit te leggen.

(Martin Schouten 'Dag boek van een criticus' in De Theatermaker van december 2009)